

Oyun / dedektif hikaye

Category: Detektif proza, Kitapcy, Sözlər

написано kitapcy | 22 января, 2025

Oyun / dedektif hikaye HİKAYE: OYUN

Komiser odaya girdiğinde havada asılı kalmış kahve kokusunu duyumsadı. Bu koku; uykusuzluğunu ve kafein ihtiyacını, bir de kan çanağına dönmüş gözlerinin sancısını yüzüne vuruyordu. Odaya hâkim ikinci koku, cinayet büroda çalışanların aşına olduğu bir kokuydu: Kan kokusu. Odayı ebru tarzında boyanmış kırmızı renkli sıvının kokusu onu kahve kadar düşündürmedi. Öylesine yorgundu ki artık çevresindeki tüm olaylar ağır çekimde yaşanıyormuş gibi hissediyordu. Olay Yeri İnceleme Ekibi odadaki araştırmasını tamamlamış, toparlanıyordu. Ekipten biri komiseri selamlayarak yaklaştı. Delil olarak numaralandırılmış iki ayrı boyda, iki ajandanın durduğu poşetleri sallayarak, “Uyku öncesi okumanız için, bence sürükleyici bir hikâye bulacaksınız,” dedi.

TEK GÜNLÜK STAJ

Güneş, fakültenin doğu kanadının ikinci katındaki odamdan ışıklarını çekip geriye sadece sıcaklığını bırakmıştı.

Ellerimi başımın arkasında bağlamış, pencereden görünen yarım asırlık ağaçları seyrediyordum. Odamın kapısı tıklatıldığında kımıldamadım bile. Ses çıkarmadan ikinci vuruşu bekledim. Çok geçmeden gelen ikincinin ardından da üçüncüyü... Bu bir cesaret sınavıydı.

Berna, zeki bir kız. Çalışkan, disiplinli ve en önemlisi de çok hırslı. Asistanlık için sınırlarını zorlayarak çalıştı. En başından beri istediğim tek aday oydu, lakin onun bunu bilmemesi önemli olduğundan iki kişiyi hayal kırıklığına uğratmam gerekti. Diğer adaylardan Ekrem sessiz biriydi. Tıpkı karakterine uygun şekilde sessiz ve sinsice ilerledi. İstediğim tüm çalışmaları kusursuz teslim etti. Ona sorun çıkarmak -ki sorun çıkarmakta üstüme yoktur- neredeyse benim için sorun olmaya başlamıştı. Ne desem ne yapsam itaatkâr bir şekilde kabullendi. Şansıma sınav ortalaması Berna'dan 0,3 puan daha düşüktü. Yasin'e gelince o da hırslı ama agresifti. En yüksek notu o almış olsa da aşağılamalarım karşı verdiği birkaç sert ve ukala çıkış ile kendi ipini kendisi çekti. Bunun farkındadır. Berna ise dayandı. Sonuna kadar... Bulunduğu yeri hak edebilmek için tek eksiği kaldı: Cesaret.

Kapıyı üçüncü kez çalışından sonra aralayabildi. Bedeninden önce içeriye giren başı fark etmeme rağmen tepki vermeyince neredeyse fısıldar gibi, "Özür dilerim. İçeride olduğunuzu söylediler. Ses gelmeyince ben..." diyebildi.

"Sen de bekleyemedin, odaya dalayım artık, dedin."

"Aslında..."

Elimi havaya kaldırıp sözünü kestim. Masamın diğer tarafındaki derisi yer yer deforme olmaya başlamış koltuğu işaret ettim. Üniversite sıralarında dersine girdiğim zamanlarda hayran bakışlarını çok kereler yakaladığım kız artık bana aynı hayranlıkla bakmıyor, farkındayım. Gözlerinde öfke kırıntıları var ki, bu benim hoşuma gidiyor. Ona, bu tarihi fakültenin koridorlarında saygın bir yer sağlayacak olan şey; bu hırs olacak. Bu kadar genç yaşında, oda kapımda profesör unvanını bana sağladığı gibi...

"Haber aldın ve heyecanlandın sanırım."

"Evet hocam. Aslında hiç beklemiyordum. Ekrem'i tercih

edeceğinizi düşünmüştüm.”

“Benim için ütü yapabileceğinden emin olsaydım onu seçerdim zaten,” dediğimde gözleri şaşkınlıkla kocaman açıldı. Zaten bu ufak tefek esmer kızın en belirgin özelliği kocaman gözlerindeki pırıltıdır. Sanki zekâsı sihirli bir toz gibi bakışlarından dışarıya taşar ve ona bakanları büyüler. Şaşkınken bile eksilmeyen cazibeli bir pırıltı... Yoksa sert bir duruşu vardır ve aslında güzel olan vücut hatlarını gizleyen bol ve gösterişsiz kıyafetler giyerek dikkat çekmemek için elinden geleni yapıyor gibidir. Şaşkınlığına güldüm.

“Bak tatlım, şaşırmamalısın. Kutlama falan bekliyorsan bekleme, kutlanacak bir şey yok henüz. Asıl sınav şimdi başlıyor. Artık asistanımsın ve gerekirse senden bana bir gömlek ütülemeni bile isteyebilirim. Ben prensip sahibi bir insanımdır. İş tempoma ayak uydurabilmek için günlük programlarımı iyi bilmen gerekir. Bugünü senin stajın için ayırdım. Düşündüğüm kadar zeki isen beni bir daha bu açıklamaları yapmak zorunda bırakmazsın. İstersen şimdi anlatacaklarımı not al. Hatta almalısın.”

Bir postacınıninkine benzeyen bez çantasının içinden bir not defteri ile kurşun kalem çıkardığında, zamana ayak uydurup kendisine bir tablet bilgisayar almasını söylemek için açtığım ağzımı, kızın burslarla zor okuduğunu düşünerek geri kapattım.

“Her sabah 6. 10’da uyanırım. Bir saat kadar sabah sporumu yaptıktan sonra duşumu alır, kahvaltımı ederim. En geç 8.20’de fakültedeki odamda olurum. Sen, benden en az yirmi dakika önce burada olmalı, günlük programımı çıkarmalısın. Konuşmacı olarak katılacağım sempozyumları da, hangi saatte hangi salonda dersim olduğunu da, katılacağım televizyon programlarını da sen not alacaksın. Bu konuda senin takibine güvenebilmeliyim. Tüm gün de yanımda olacaksın. Bazen sayfalarca yazı yazacak ya da okuyacaksın. Güvenimi kazandığın anda, diğer asistanlarıma yaptığım gibi derslerimden bazılarını sana devredebilirim. Anlayacağın şimdilik ayak işlerine bakacaksın çaylak.”

Anladığını belirtmek için başını yavaşça göğsüne doğru indirip kaldırdı. Çaylak kelimesine belli belirsiz güldü. Ona ev

adresimi, telefon numaralarımı, bana ulaşım ulaşamayacağı saatlerin aralığını ve odamda neyi nerede bulabileceğini yazdırdıktan sonra:

“Haydi, kalk bakalım. Sana bu binayı tanıtmaya zamanı. Sizin bina ile burası arasında bazı farklar vardır. Hem yemek yiyelim hem de stajına devam edelim,” dedim.

Fakültelerin organizma gibi yaşayan bir yanı vardır. Binalar içerisindekiler ile can bulur. Mühendislik bölümünde, binanın kapıları gıcırdamazken, felsefe bölümüne geçtiğinde kapılar ağır ağır açılır sanki. Hele tıp fakültesinin koridorlarındaki telaşı gördüğünüzde kendinizi ölüm kalım savaşının ortasında hissedebilirsiniz. Hatta yaşayan ölümlerin arasında olduğunuzu bile düşünebilirsiniz. Berna, Anadolu’nun ücra bir kasabasından gelip yönetim katında adım atıyor olmanın verdiği özgüvenle yanımda dimdik yürüyordu. Koridorlarda karşılaştığımız öğrenciler tarafından selamlandıkça yüzüne bir gülümseme yayıldığına farkındaydım.

Öğle yemeklerimi genellikle kampüste yerim. Öğrencilerin arasında yer alıp, onların rahatını bozmak hoşuma gidiyor. Adımlarımı yemekhaneye doğru çevirdim. Kalabalıktan uzak, kıyıda köşede kalmış bir masa seçtik.

“Pembe hayallerle ve artık bir daha ders çalışmak zorunda kalmadıklarını düşünerek üniversiteye kapak atan gençler ilk final döneminde uyanırlar. Bilirsin, buradaki dünya tozpembe değildir aslında. Artık amfinin kalabalık kısmında olmayacaksın. Bir kişiyi seyrettiğin günler bitti. Bundan böyle yüzlerce göz senin üzerinde olacak. Mesafeyi koruman çok önemli... Her türlü insan ile karşılaşacaksın. Şuradaki kıızı gördün mü? Mesela bu türü, güzelliğine güvenen ukalalar olarak adlandırabilirsin. Saçları fonsüz, yüzleri bir ton boyasız evden dışarıya bir adım bile atamayacak bu türü alt üst etmenin tek yolu; onlara ne kadar boş kafalı olduklarını kanıtlamaktır. Her dersimde havasını söndürmenin bir yolunu bulurum. Onun yemek tepsisini taşıyan zavallıyı da gördün mü? Onlar da güzellerin çevresinde kalıp her dediklerini yapan ve bu şekilde çevre edinmeye çalışan asalaklardır. Bir çeşit simbiyoz. Şu köşede sinmiş bizi izleyen çocuk, Metin miydi

neydi adı, inek ama asosyal türe güzel bir örnek o da. Bu tiplerin kendilerini kanıtlayabilecekleri tek şey ders başarılarıdır. Notları yüksektir ama iki kelam etmeye kalktıklarında elleri ayaklarına dolaşır. Hatta geçenlerde bu çocuk, derslerden birinde kıt aklıyla benimle bir üstünlük yarışına girmeye kalktı, ağzının payını da aldı. Artık hangi kızın dikkatini çekmeye çalışıyordu, kim bilir? Haddini bilmeyeni hoş görmeyeceksin.”

Berna'nın ilgili bakışlarının, dar tişörtünün altından kasları kendinden ayrı bir dünya gibi görünen çocuğa çevrildiğini fark ettiğimde gülümsedim. Bizim çaylağın hangi tiplerden hoşlandığını böylelikle anlamış oldum.

“Hoş çocuk,” dediğimde Berna'nın yanakları kızarmaya başladı, hafifçe başını sallamakla yetinerek bakışlarını önündeki tabakta duran lapa haline gelmiş pilava çevirdi.

“Eğer senin tipin buysa bence seçimlerini bir daha gözden geçirmelisin. Bu tipler için senin tüm caziben yatağına girdiğin ana kadardır. Sabah boş bir yatakta uyanıp, birkaç gün telefonlarına cevap alamamaya, sonra da kaderine razı olmaya kendini hazır hissediyorsan çocuğun seni amfide görmesi yeterli. Birkaç bakışın, hafif gülümsemele peşinde koşmaya başlayacaktır. Eğlenmek istiyorsan amenna ama sonunda tüm kampüse seni yatağa attığını anlatarak övüneceğini de unutmamalısın.”

“Onun öğrenci olmadığını biliyorum. Çok iyi tanımıyorum ama belki öyle biri değildir, hocam. Genelleme yapmak doğru mu ya da bu genellemeye nasıl vardınız?”

Benim soracağım kadar iğneleyici bir soru sorması ve cüreti aslında hoşuma gitmişti. Ancak karşıma dikilme gücünü bu kadar çabuk kendinde bulmuş olmasına da razı olamazdım.

“Sokrat öğrencilerine ders verirken ‘İnsan iki ayaklı tüysüz bir yaratıktır.’ diye tarif eder. Öğrenciler teneffüste tüyü yolunmuş bir tavuk bulur getirirler ve ‘İşte bu senin insanındır.’ derler. Genellemelerin mutlaka hataya çıkan bir kapısı vardır. Benim söylemlerim; gözlemlerimin ve hatta deneyimlerimin sonucudur, çaylak. Şu an, bu konuşmalarla aslında sana jestte bulunuyorum. Bir çeşit hayat dersi... Ha

dersen ki; 'Ben sallamam bildiğimi okurum,' amenna. Yatırımını beyninden çok bedenine yapan bu tiplerin cazibesine kapılacak bir geri zekâlı isen benim sana sunduğum lütfu hak etmemişsin demektir. Baştan bileyim de enerjimi boşa harcamayayım."

Yüzünün her kıvrımına yayılan öz güven bir anda yok oldu. Azarlanmış bir çocuk gibi alt dudağı titriyordu. Yorum yapmadı. Ben de konuşmayı uzatmadım. Sessizce yemeğimizi yedik. Yemekhaneden çıkışta Berna'yı fakültede birkaç kişiye takdim ettim. Sekreterlikteki Hakan'ın kıza yıldırım aşkı ile tutulduğuna eminim, gözlerini kızın üzerinden alamadı. Hakan, iyidir hoştur ama boştur. Ayran gönüllü olduğunu herkes bilir. Bu kısım benim umurumda değil. Ben Hakan'ın teknolojik işlerdeki becerisi ile ilgilenirim. Kütüphanedeki Yavuz'u da ziyaret ettik. Kütüphaneyi oluşturan şey kitaplar mı yoksa başlı başına Yavuz'un kendisi mi diye çok düşünmüşümdür. Hangi konuda bir soru sorarsanız sorun, anında en doğru cevapları bulabileceğiniz kaynakları önünüze sermekte üstüne yoktur. Bu kez fazla ilgisiz davrandı. Bunun için ona bir ara ayarını vermeliyim. Bunu başkalarının önünde yapmayacak kadar kıymet veririm Yavuz'a. Gerçi ben hayatta çok az insana kıymet veririm.

Berna'nın stajına ayırdığım saatleri tamamlar tamamlamaz, masaj salonunda aldım soluğu. Her Cuma kendimi Alper'in maharetli ellerine bırakarak tüm haftanın yorgunluğundan sıyrılmayı seviyorum. Sessiz ve yumuşak dokunuşların rahatlattığı bedenim uykuya teslim olurken zihnimdeki son görüntü kantindeki yakışıklının gülümsemesiydi.

Şimdi yeni bir gün başlıyorken bu satırlar bir kenarda dursun istedim. Hayatıma yeni birini dâhil ettiğimde onunla ilgili mutlaka yazarım. Bir süre sonra dönüp okumak öğretici olur. Bakalım bu asistan kız beni şaşırtabilecek mi?

SENİ TANIYORUM PROFESÖR

Soğuk ve rüzgârlı havanın aksine içimdeki duyguların sıcaklığı bedenimi sarıyor, yaşadığım mutluluğun tarifi yok. Kokunu içime çektiğimin seni sürekli izlediğimin farkında mısın,

bilmiyorum. İncecik, muntazam kaşların, güldüğünde ortaya çıkan gamzen, yüzüne düşen saçlarını elinle arkaya atman... Kusursuz yüz hatlarını incelerken o deniz mavisi gözlerine kitlenip kalıyorum. İçine, derinlerine çekiyor, başka bir boyutta buluyorum kendimi. Konuşurken o ince düz dudaklarına kayıyor bakışlarım, insanlarla alay ederken sinsice sırıttıyorsun. Bugün o kıza bakışlarında da aynı alay vardı. Kendini herkesten üstün görüyorsun. Beni aşağılarken seni arzuladığımı tahmin edip etmediğini bilmek istiyorum. Belki de birçok insanın hayallerini süslediğini biliyorsundur.

Gözlerim sürekli senin üzerinde. Yapmacıklıktan uzak hareketlerin, sert tavrın, takındığın maskenin ardındaki yüzü görebiliyorum. Yıkıp geçen sivri cümlelerin sahibi Nükhet Hoca... Senin karşında ezilip büzülen onca insanın sana beslediği nefretin kendini yalnız hissettirdiğinden eminim. Belki de nefret edilmekten hoşlanıyor öfkeden besleniyorsun. İçimdeki aşk, seni tanıdıkça her geçen gün daha da büyüyor. Tüm mimiklerini, tepkilerini biliyor senin geldiğini adım atışından tanıyorum artık. Kahveyi ne kadar çok sevip sade içtiğini, sabah spor yaptığını, polisiye kitaplar okuduğunu, herkesten gizli yazılar yazdığını, her ay internetten kitaplar aldığını, sabah evden kaçta çıktığını ve akşam yatmadan bir kadeh kırmızı şarap içtiğini... Bozulmayan bir ritüel zincirin var. Bugün Cuma; masaj günün... Seni senden daha iyi tanıyorum. Sen de beni tanıyacaksın, pek yakında. Daha yakın ve daha samimi... Bugün bana bakışından anladım bunu istediğini.

Ders verirken tüm gözlerin üzerinde olmasından hoşlanıyorsun. İnsanların üzerinde kurduğun hükmün, gücün görülmesini istiyorsun. Kendimi ispatlamaya çalıştığımı düşünüyorsun ama yanılıyorsun Profesör. Ben sana yardımcı oluyorum. Göz göze geldiğimiz her an içimde yatan coşkulu arzuyu görebiliyor olmanı ümit ediyorum. İnsan zekâsının senin için önemini biliyorum ve seni elde etmek için bu benim en büyük silahım olacak. Notlarım senin için yeterince yüksek değil ama hayat da nottan ibaret değil. Pratik her zaman teoriden üstündür. Karşılaştığımız engeller zamanla tecrübe doğurur. Aşamayacağım zorluk yoktur. Sen de eminim ki bunu görüyorsundur. Kurnaz bir

kadınsın, ben de oldukça sabırlı. Sadece görmene izin verdiğim kadarını görebilirsin gerçek beni tanıdığında şaşıracaksın Profesör.

Başkalarına laf çarparken kaçamak bakışlarla vücuduma baktığını hissedebiliyorum. İçten içe başkaları gibi kıskandığını da, diğerleri gibi bu vücuda nasıl sahip olduğumu merak ettin, biliyorum. Çizgiyi aşmaktan korkmadığımı öğrenmeni istiyorum. Küçük sırlarımı sana sunmak oyunun en eğlenceli kısmı olacak.

Çevrende sana yaranmaya çalışanları gördükçe işimin gerçekten zor olduğunu anlıyorum. Sadece kendimle değil onlarla da yarış içinde olmak gerekiyor. Seni aynadaki yansımandan bile kıskanırken benden başkasının sana yakın olmasına tahammül edemiyorum. O asalaklardan ne kadar farklı olduğumu zamanla göreceksin. Yargılarını yıkacağım günü iple çekiyorum. İnsanın her yaşta öğrenecek çok şeyi vardır. Bir profesörün bile... Kütüphanenin tozlu raflarındaki kitapları incelerken seni ilk gördüğüm gün dün gibi aklımda. Kendi benliğimi bulmaya uğraşırken yıllarca mutluluğu yanlış kapıları çalarak aradığımı fark ettim. Defalarca seni düşleyerek geçen gecelerim oldu. O günden bu güne geçen zamanın ardından sana daha da yaklaştım. Kendini korumak için kurduğun özgüven zırhının altındaki kalbin ne kadar kırılgan olduğunu görebiliyorum. Kalbini kimsenin kırmasına müsaade etmem, tek isteğim bana kalbinde bir yer vermek. Biz olmayı başardığımızda efsane olacağız. Nesilden nesle anlatılacak unutulmaz bir aşk olacak bizimkisi.

ŞÜPHE

Bu sabah gözlerim ağır ağır güne açılırken yüzümde bir gülümseme olduğunu biliyordum. Duştan gelen ses, Aykut'un hala evde olduğunu söylüyordu. Yataktan kalktığımda başımın dönmesine engel olamadım, sendeledim. Sabah sporu fikrinden anında vazgeçtim. Cumartesi gecesinden başlayıp pazartesi sabahına kadar sarf ettiğim efor bence fazlaydı bile. Fakülteye geçmeden önce bir duşa benim de ihtiyacım vardı.

Yeniden yatağa uzanıp beklemeye başladım. Ne oldu, neden oldu diye düşünmek bana göre değildir. Bir şey olduysa önemli olan bundan sonra ne olacağıdır. Gözlerimi kapatıp bundan sonrasını düşünmeye başlamalıyım. Aykut'u bu defterin sayfalarına işliyorsam yaşadıklarımızın tekrar yaşanabilme ihtimali var demektir. Aslında bu satırlar Aykut'u anlatmak için değil. Çözemediğim bir numara dönüyor ve bunu anlatmak için baştan başlıyorum aslında.

Cumartesi günü akşamı Asmalı Mescit tarafında bir şeyler içmek için sözleştiğim arkadaşımın son dakikada acil işi çıkmasaydı bu riske atılmamış olacaktım. Belki de Berna yüzündendi. Adamı benim için çekici kılan belki de sadece Berna'nın bakışlarıydı, bilemiyorum ama Aykut'u karşı masada kahkahalar atarak eğlenirken gördüğüm anda gecenin nasıl bitmesini istediğimden emin olmuştum. Küçük bir bahane ile onların masasına dâhil olurken tüm gözler üzerimde, flörtle geçen saatler ve alkollü olduğum bahanesi ile Ekrem'in teklifini geri çevirip Aykut'tan beni evime bırakmasını isteme şeklinde seyreden bir silsile ile amacıma ulaşmak çok da zor olmadı. Asistan kızlayken dalga geçtiğim şeyi kendim yapmıştım. Gözlerimi yeniden açtığımda Yunan heykelim banyodan çıkmış yatağın başucunda gülümseyerek dikiliyordu. Eğilip öpmek istediğinde onu durdurmama bozuldu.

"Ben şimdi duşa gireceğim. Ben çıkana kadar gitmiş olacağını tahmin ediyorum," dediğimde ise yüzü büsbütün asıldı. Ona açıklama yapmak gibi bir niyetim yoktu. Ancak yine de tedbir amaçlı bir şeyler söylemem gerekiyordu. Bu durumda patronun kim olduğunu iyi bilmeliydi.

"Şu iki gecedir yaşadıklarımız çok keyifliydi. Bunun uzun süreli bir ilişkinin temeli olmadığını bilecek kadar akıllı olduğunu düşünüyorum. Hatta bunun aramızda kalmaması halinde neler olabileceğini tahmin edeceğine de eminim," dedim. Dev cüssenin içinde kırılğan çocuk, başını salladı.

"Biliyorum ama tekrarını beklemekten vazgeçmeyeceğimi bilmeni istiyorum," dedi. Yanağına ufak bir öpücük bırakarak duşa girdim. Çıktığımda gitmişti. İtaatkâr oluşuna memnun olmadım diyemem.

Fakültedeki odama doğru yürürken dar koridorun sonunda, beni beklediklerinden emin olduğum Yasin ve Ekrem volta atıyorlardı. Beni ilk fark eden Yasin, sert adımlarla bana doğru yürümeye başladı. Anlaşılan güne bir başka çocuğu avutarak başlamam gerekiyordu. Bana iki adım kala durdu.

“Biraz konuşabilir miyiz?”

“Konuşuruz elbette. Odama geçelim.”

“Yalnız konuşmak istiyorum ama!”

Başımı olumsuz anlamda iki yana salladım. Kapıma yaslanmış bekleyen Ekrem’e de içeriye girmesini işaret ederek odaya girdim. Benim çaylak gelmiş, odamı düzenlenmiş, tozları bile almıştı. Odaya adım attığım anda ciğerlerime dolan kahve kokusu uzun zamandır varlığını unuttuğum filtre kahve makinemi de keşfettiğini kanıtlıyordu. Gülümseyerek günaydınlaştığım kıza dışarı çıkmasını işaret ettim. Belli ki çetin bir tartışmanın ortasında kalıp hedef olması an meselesiydi.

Düzenine anlık bir hayranlıkla baktığım masamın ardındaki yerimi alınca, “Buyurun beyler sizi dinliyorum,” dedim.

Ekrem konuşmaya kapalı olduğunu bildirircesine kollarını göğsünün üzerinde birleştirince bakışlarım öfkesini gizleyemeyen Yasin’e çevrildi.

“Neden elendik, asıl sizin bir açıklama yapmanız gerekmez mi hocam?”

“Hayır, gerekmez Yasin. Elendiniz ve bitti. Bunun için bir açıklama yapmak zorunda değilim. Ben seçimimi yaptım. Başka bir hoca ile şansınızı yeniden deneyebilirsiniz.”

“Sınav notlarımızdan haberim var. Hakkımı yediniz!”

“Yasin, sabah sabah sabrımı zorluyorsun ama madem bu kadar hakkını yediğimi düşünüyorsun o halde mülakatta elendiğini bilmelisin. Tek başına not her şey demek değildir. Pratik her zaman teoriden üstündür.”

Sinirinden yumruklarını sıkkan çocuk kulaklarına kadar kızarmıştı.

İtiraz edecek olunca işaret parmağımı sallayarak, “Sakın! Tehditkâr bir tavır en sevmediğim şeydir. Eski bir hocan olarak sana bir tavsiye, dinlersin ya da dinlemezsin benim meselem değil, akademisyenlik senin harcın değil evlat. Bence

bir an önce askerliğini yap ve bir iş yerine kapağı atmaya bak. Şimdi çıkabilirsin,” dedim.

Kapıyı ardından öyle bir kapattı ki eski binanın, macunları yer yer dökülmüş pencereleri sallandı. Ekrem’in yüzünde bir sırıtış vardı.

“Kendi kendini bitirdi yazık.”

Başımı sağa yatırıp kaşlarımı kaldırarak dudak büktüm.

“Senin tarzın tehdit değildir. Notun da diğerlerinden düşüktü. E sana gelelim bakalım, sen ne diyeceksin?”

“Ben sadece benden bir isteğiniz olursa her zaman yardıma hazır olduğumu söylemek için gelmişim. Yakınlarınızda olmayı seviyorum. Sizden öğreneceklerim olduğunu bildiğim için asistanlığınızı çok istemişim.”

Bu çocuğu mu tercih etseydim acaba, diye düşünmeme sebep olan bu ufak yalakalığına gülümseyerek cevap verdim. Sürekli motivasyonumu yükseltirdi orası kesin, ama aynı zamanda ufak ufak kuyumu kazmayı da ihmal etmez. Ara ara üzerimde gezdiğinden emin olduğum bakışlarının altında belki de sadece en temel arzu var. Tam ağzımı açıp bir şeyler söylemek üzereydim ki çalan kapı birbirimize kenetlenen gözlerimizin kapıya çevrilmesine sebep oldu. Her zamanki lakayt tavırlarıyla odanın kapısından başını uzatan Hakan, Ekrem’i görünce duraksadı.

“Özür dilerim böldüm galiba. Bilgisayarınıza program yüklememi istemiştiniz!”

Bu isteğimi tamamen unutmuştum. Ekrem kımıldamamıştı yerinden belli ki daha söyleyeceği bir kelam vardı. Ayağa kalktım. Hakan’ı da hafiften geri adım atmaya zorlayarak odanın dışına çıktım.

“Şimdi çocuk gönlü etmem gerekiyor Hakan. Şu asistanlık mevzu... Bu yeni yetmeler fazla alınganlar. Dokuz buçukta dersim başlayacak, ben yokken hallediversen olmaz mı? Söz seni yemeğe çıkarırım,” dedim göz kırparak.

Koskoca adam resmen kıkırdadı. Eşinden boşandığından beri dibimden ayrılmamak için sürekli bahaneler ürettiğinin farkındayım ama bu bana kendimi özel hissettirmiyor, çünkü Hakan’ın kendisine pas vereceğini düşündüğü her kapıyı

zorladığını biliyorum. Arşivdeki kızı evlilik masalı ile oyalayıp kızla gönül eğlendirdikten sonra fakültede dedikodu alıp başını yürüdü ama bu Hakan'ın umurunda bile olmadı.

“Hep böyle yapıyorsun Nükhet Hanım! Her seferinde beni kandırmayı başarıyorsun. Senin derin denizlere bakarken hipnotize oluyorum ben ve o yemek hiç yenilmiyor,” dedi.

Tutmayacağımı ikimizin de bildiği sözü verip Hakan'ı yolladıktan sonra odaya döndüğümde Ekrem masamın yanında ayakta duruyordu. Beni görünce aceleci bir tavırla, “İzniniz olursa ben gideyim artık. Telefonum sizde vardı. Ne zaman isterseniz emrinizdeyim. Bir de, eğer Murat Hoca size beni sorarsa hakkımda iyi şeyler söylemenizi umuyorum,” dedi.

Anlaşılan bizim sinsi çocuğun yedek bir planı var.

0 gün ve birkaç gün boyunca Berna'nın benim için hazırladığı kahvelerle başladığım işler, hep tıkırında geçti. Sekreterlikte çalışan Aykut'la iki kez yönetim katı koridorlarında karşılaştık. Saygıyla selam vermesi içimi rahatlatmıştı. Ondan beklemediğim bir sözüne sadakat durumuydu bu. Belki de Berna haklıydı; genellemeler hatalı olabiliyordu. Kısacası her şey umduğumdan çabuk düzene girmişti, yolunda ilerliyordu ta ki Perşembe günü sabah saatlerinde girdiğim derslikte güneşin kavurucu sıcağı ile kan ter içinde kalana kadar... Şu Metin denilen psikopat da canımı iyiden iyiye sıkmaya başlamıştı. Zaten sürekli burnumun dibinde bitiyor. Güneş bir yandan çocuğun taciz eden bakışları ve fütursuzca dersi böldüğü tuhaf sözleri bir yandan sinirlerim iyice gerilmişti. Eve uğrayıp bir duş almaya vaktim yoktu ve ben öğleden sonrasında bir panelde konuşma yapacaktım. Macar Suyuna bulanmaya karar verdim.

Çağdaş niteliklere sahip ve bilinen ilk parfüm 14. yüzyılda, 1370 yılında yapıldı ve güzelliğiyle ünlü Macar kraliçesine atfedildi. Esans ve biberiye yağı ile alkolden elde edilen karışım, lavanta yağı ile zenginleştirilmiş ve bu karışıma özel bir isim verilmişti: “Macar Suyu”. Odamda her zaman yedek bir parfüm bulundururum. Fransızların üretim esasına uygun olarak kötü kokuları baskılamak içindir o şişe. Her zaman koyduğum ve lazım olmadıkça açmadığım çekmecedeki parfümüm ve

saç fırçamı bulamayınca telefona sarıldım, Berna'ya hemen gelmesini söyledim. Günlerdir odamı kendince çekip çevirmesine müsaade ettiğim kız odadan içeri girdiğinde öfkeli bakışlarımla karşılaştı. Boş çekmeceyi sertçe kapattım.

"Bir şeyin yerini değiştirmeden önce bana sorman gerek çaylak! Sana düzenim konusunda hassas olduğumu söylemiştim. Bu çekmecenin içindekiler nerede, söyle bakalım."

Sert çıkışımlı ellerini önünde birleştirip başını eğerek karşıladı. Odama biri girmiş ve bana ait iki özel eşyayı da beraberinde götürmüştü ve o bunu yapanın kim olduğunu bilmediği konusunda ısrarcıydı. Suratındaki mahcup ifade yüzünden sesimi yumuşattım. Belli ki haberi yoktu. Acelem olduğu için konuyu daha fala uzatmadım ve panele gitmeden önce aldığım yeni bir parfüm ile banyo yaptım. Bu hırsızlık olayı, ilerleyen haftalarda tekrarları ile karşıma çıkana kadar üzerinde daha fazla durmaya gerek duymadığım bir olaydı. Çünkü daha önce de kapısını kilitlemeyi sürekli unuttuğum odamdan bir şeyler kaybolmuştu ama evimden... İşte bu dehşet verici bir olaydı. İlk fark ettiğim şey; Caspar David Friedrich'in 1818 yılında çizdiği, aslı Almanya'nın Hamburg kentindeki Kunsthalle Hamburg'da sergilenen, Bulutların Üzerinde Yolculuk isimli tablosunun ucuz bir replikasının kenarına iliştirdiğim eski bir fotoğrafımın yerinde olmayışındı. Rüzgârla uçup koltukların altına falan girdiğini düşünmüş, aramaya üşenmişim. Aykut'u beklediğim bir gün ikinci kaybolan şeyi; zümrüt renkli, dantelli çamaşırlarımı, bulamayınca kadar unutmuştum bile.

Anahtarımı ofis masamda bıraktığım anları düşündükçe kendime çok kızıyorum. Evime birinin girip çıkmış olması düşüncesi beni delirtiyor. Artık tüm fakülte gözümde şüphelilerle dolu... Herkesi kendimce sorguya çekme vaktim geldi.

SENDEN BİR PARÇA

Hiç kimsenin görüldüğü gibi olmadığını biliyorum. Zihin; bastırılmış arzular, derinlere saklanmış fanteziler diyarı... O diyarın kapısını açıp bana izin verdiğin anda, kader ağlarını

bizim için örmeye başladı. Yattığım yerden defalarca boş, beyaz tavana bakıp seni düşündüm. Varlığının enerjisi bana ayrı bir heyecan katıyor. Sen de benim gibi anın tadını yaşayanlardansın, acaba sözcüğünün arkasına sığınmaktansa yaşayıp günahlarının bedelini çekmeye razısın. İçinde sen olduğun sürece günahım ne kadar büyük olursa olsun kor ateşin içinde yanmaya hazırım.

Yaptıklarına başkalarının neden olduğu bahanesine sığınmak günahlarını hafifletemez, vicdanın yükünden kurtulamazsın. Yaşanan gerçekleri, kalbin attığı sürece bedeninde görünmez bir iz olarak taşıyacaksın. Rüzgâra yön vermeyi seviyorsun. Dilediğinde sert bir fırtınaya dönüşüyor, kimi zaman ruhu okşayan hafif bir meltem... Ancak her zaman kararlısın. Eseceği yönü ve hızı kendin belirliyorsun. Kuklacı olup ipleri elinde tutan olmayı, dilediğinde kuklalarını isteklerine göre hareket ettirmeyi seviyorsun. Sadece kısa süreliğine kuklan olmayı kabul ediyorum. İpler benim elime geçtiğinde ikimiz için her şey daha farklı olacak. Daha ateşli oyunlar içinde bulacağız kendimizi.

Sözlerime tuhaf bakışlarla karşılık veriyorsun. Belli ki beni anlayamadığın anlar oluyor. Ancak bir savaşçı ruhuna sahip olduğumu anlayacak kadar akıllı bir kadınsın. Kafamın içinden geçen sihirli sözcükleri sadece sen duyabiliyorsun ve duyduğundan da eminim. Ben senin ne istediğini biliyorum, sen de zamanla benim istediklerimi öğreneceksin. Birbirimize daha sıkıya bağlanacağımız günler gelecek. Sadece daha yakınında olmama izin vermelisin.

Beklenmedik anda seni şaşırtmayı çok seviyorum. Kararsız kaldığın zamanlarda kısa süreliğine yaşadığın ikilem kalbindeki en saf halini yansıtıyor yüzüne. O anı dondurup saatlerce izleyebilirim. Gözlerim üzerine kitlendiğinde yaydığım enerji ile bakışlarımda üzerinde gezindiğini hissedebiliyorsun. Senin için savaşılması, cinsel açlıklarımızı vücudunu izleyerek doyurmak seni de tatmin ediyor. Ben seni istemeyi sen de istenilmeyi seviyorsun. Yerine getirmeyeceğin sözler verdiğinde, o sözlerin gerçekleşebileceğinin hayalini kurmak bile farklı haz

yaratıyor.

Gülüşümdeki hainliğini yakalamakta üstüne yok. Neler yapacağımı, başına ne iş açacağımı merak ediyorsun değil mi? İşte bu da beni eğlendiriyor. Değişen hayatının bir parçası oluyorum yavaş yavaş. Konuştuğun kişilerde, çalıştığın masanda ruhumun sıcaklığı seninle, bunun karşılığında da senden parçalar olacak bende. Seni parça parça elde edeceğim. İlk başta kürsüde unuttuğun bir kalemini alarak başladım buna. Farkında bile değilsin ama o kalem neredeyse iki yıldır yastığımın altında durur. Sana dokunarak uyumak gibi. Senin için özel olan parfümün yerinde olmadığını görünce bürüneceğin ruh halini tahmin edebiliyorum. Asıl eve gittiğinde karşılaşacağın eksikliği fark ettiğinde hissedeceğin dehşet duygusu, kanımın ısınarak tüm damarlarımda azgın bir şekilde dolaşmaya başlamasına sebep oldu. Gizli gizli evine ya da çalışma odana girmek bana inanılmaz bir haz veriyor.

Sana ait parçalar... Fotoğrafına baktıkça yılların senden hiçbir şey çalamadığını görüyorum. Geçmişe aldırış etmeyen, geleceğe meydan okuyan Profesör... Evine ilk girişim değildi. Uzun zamandır evde olmadığın anlarda ziyaret ediyorum evini. Yatağına uzanıyor, dolabındaki kıyafetlere dokunuyorum. Sevdiğin peynir markasını bile biliyorum artık. Ben de o markayı alıyorum bir süredir. Duş jelinin de aynısından aldım ama kullanmak için değil, duştayken yanımda ol istiyorum. Koleksiyonumun son parçası; teninle direkt temas eden zümrüt rengi iç çamaşırları. Kendimi tutamadım. Çekmecedeki o en nadide parçaya, onlarca kez dokunmuştum ama artık bende olmadan yapamayacağımı biliyorum. Bu giysilerin içinde seni düşündükçe arzularımın şiddetlenmesine engel olamıyorum. Seni daha çok istiyorum. Uzun zamandır kusursuzca bekleyişim, sona yaklaştıkça sabırsızlığa dönüşmeye başladı. Sana daha yakın olmak, sana özel eşyaların bende olması içimdeki heyecanın dalga dalga büyümesine neden oluyor. Nadide bir çiçeği koklamak gibi, özel birine dikilmiş kıyafeti giymek gibi, dünyaca ünlü birinin tuvaline bakmak gibi. Bunların bana yetmeyeceğine eminim. Amacım bedeninin sahibi olmak değil. Kalbin bende olmadığı müddetçe, bedenin boş bir et parçasından

ibaret. Bedenin, kalbin, aklın, tüm benliğiyle benim olmalısın.

Bunu sana yapan kişiyi arayacağını ve herkese şüpheyile yaklaşacağını biliyorum. Bu oyunun parçası olarak bendeki parçalarından birinin orijinalinin bir kopyasını göndereceğim sana. Ama diğerleri bende kalacak. Onları sana kendi elimle vermeyi istiyorum.

SORGULAMALAR

Evime girilmesi... Nükhet Hoca'nın tüm statülerinden sıyrıldığı mabedine... Birkaç gündür aklımı kaçırmak üzereyim. Kavga etmediğim kimse kalmadı neredeyse. Aykut ile başladım işe. Ne de olsa evimin içinde rahatça dolaşma özgürlüğünü ben vermiştim ona, o da bunu dilediğinde kullanıyordu. Suçlamaların hiçbirini kabul etmedi. Fena kavga ettik. Kapıyı çarpıp çıktı. Ondan çıkaramadığım hırsımı bina görevlisinden çıkarmak istedim. Elini kolunu sallayarak evime kimin girip çıktığını bilmek istediğimde pişkin pişkin, "Sizin eve giren çıkan zaten belli değil ki, " diyerek, fındık kadar beyni ile laf sokmaya çalıştı. Oturduğum apartmanın güvenlik kamerasının sadece son iki günlük kayıtlarının izlenebiliyor olması yönetici ile de büyük bir fırtına yaşamama sebep oldu. Evin yerini sevmesem güvenli bir siteye taşınırdım o hışımla. Temizliğe gelen kadın yabancı uyruklydur. Polis çağırırım da izinsiz çalıştığı anlaşılır diye tutuştu, polise haber vermemem için yalvarmaya başladı. Evin kilidini değiştirdim. Fakültedeki odamı, çıkarken kilitlemeye başladım. Anahtarın tek yedeğini Berna'ya verdim. Kızı girip çıkıp azarladım, ama öyle sakın karşıladı ki kriz yönetimi konusunda da tam not aldı benden. Dün Hakan uğradı. Üstü kapalı bir şekilde, odamda bilgisayarla uğraştığı sırada ev anahtarımı görüp görmediğini sordum.

"Biri benden habersiz evime girmiş de," dedim.

Anında ayağa fırladı. Suratı kıpkırmızı oldu.

"Sen yoksa beni mi suçluyorsun? Şu yaşımda bir de hırsız damgası mı vuracaksın bana? Zaten nereden çıktığını bilmiyorum

ama senin yüzünden, Bilal Bey'e ifade vermek zorunda kaldım. Neymiş seni rahatsız ediyormuşum. Sapık gibi peşindeymişim. Birileri öyle bir laf çıkarmış."

"Ne saçmalıyorsun sen?"

"Of Nükhet ya! Biz kaç senelik arkadaşız. Tamam, bir he desen havada karada kaçırmam seni ama sapık mıyım ben ya? Birileri hakkımda öyle söylemiş. Bilal Bey sana söyleyip canını sıkmak istemedi ama benim canımı epey sıktı."

Onu sakinleştirmek için beyhude birkaç şey söyledim. Kimin bu lafı çıkardığı aklımın bir köşesine takılmadı değil. Sonra en başından başlayıp olanları anlattım. Hakan, bilgisayarına bir kamera yerleştirebileceğini söylediğinde kahkaha atıverdim.

Onu kızdırmak için sordum. "Niyetin boşken odamı mı izlemek yoksa beni mi izlemek Hakan?"

"Geç dalganı sen. Ben ciddiym, istersen yapabiliriz böyle bir şey. Bu ciddi bir durum... Polise de bildirebiliriz. Uğraştığın çocuklardan biri seni korkutmaya çalışıyor da olabilir."

"Bırak ya, onlarda o yürek ne gezer? Şimdilik polislik bir durum yok da kafam takılıyor işte."

Hakan odadan ayrılır ayrılmaz aklıma bir şey geldi. Yasin ve Ekrem de yakın zamanda odama girip çıkmışlardı. Hatta en son aralarından birini odamda yalnız bile bırakmıştım. Hani şu filmlerdeki gibi anahtarımı bir kalıba basıp... Paranoyaklık yapıyorum belki, ama bu durumu ciddiye almam gerekiyor ya da rahatlamak için kafamı işime vermek... Berna'yı aradım, hazırlamam gereken son makale için kütüphaneden bazı kitapları getirmesini istedim. Öğleden sonra başlayacak olan haftanın son dersinden önce bir şeyler yemek için dışarı çıktım, elbette kapımı kilitleyerek. Yemekten sonra derse geçtim. Döndüğümde kitaplar gelmiş, boylarına göre dizilerek masamın sol tarafına yerleştirilmişlerdi. Üstünde bir not vardı:

"İsmet Zeki Eyüboğlu'nu ancak Salı temin edebilirim ama acilse haber verin benzer başka kitaplar önerebilirim. YAVUZ"

Hiç de aciliyeti yoktu. Sadece hafta sonu beni oyalasın istemiştim. Kitapları karıştırırken birinin arasından düşen bir şey küçük bir çığlık atmama sebep oldu. Birisi benimle resmen oyun oynuyor. Benim etkisiz eleman gibi kalakaldığım

bir oyun...

Hışımınla kütüphaneye indim. Yavuz bankonun ardında oturmuş, bir kitaptan notlar alıyordu. Ellerim titriyordu sinirimden. Rezillik çıkarmamak için fısıltıyla, benimle gelmesini söyledim. Yavuz; otuzlu yaşlarında, esmerden ve aslında çok yakışıklı sayılabilecek biridir. Doğu kökenli bir ailenin on dört çocuğundan biri olarak başladığı hayatı tek başına sürdürmek gayesinden midir yoksa bu sessizliğin arkasında hazin bir hikâyesi mi vardır bilemem ama içine kapanıktır. Kendine kitaplardan bir dünya oluşturan bu yakışıklıyı kendime istedimse de, onu her görüşümde kendimde bulduğum koruma hissi ile ona yaklaşmadım. Sanırım onu beğendiğimin farkında ama bana yaklaşabilecek kadar yürekli değil ya da zeki olduğu için sonu olmayacak bu gönül macerasına girmek istemiyor. Her ne kadar kontrollü davranırsa davranırsın bana zaafını hissedebiliyorum.

Elimde tuttuğum şeyi Yavuz'un suratına sallayarak sordum. "Bu ne bu? Bana bunu açıklayabilir misin?"

Anlamsız gözlerle, hala sallayıp durduğum şeyin ne olduğunu görmeye çalışıyordu.

"Sizin bir fotoğrafınız sadece! Bakayım... Güzel bir fotoğrafmış hem de. Arkasında bir şey mi yazıyor?"

"Benimle oyun mu oynuyorsun sen? Bu fotoğraf evimden çalındı ve şimdi de odamdan çıktı. Senden istediğim kitapların birinin içinden hem de."

"Bak, ne ima ettiğini anlıyorum ama ben bu fotoğrafı ilk defa görüyorum. İster inan ister inanma!"

Doğru söylediği o kadar belliydi ki, altında konuştuğumuz ağacın gövdesine çaresizce yaslandım. Sanki bacaklarımdaki tüm kan çekilmiş gibiydi. Biri fotoğrafımı evimden çalmış, arkasına yazdığı bir not ile birlikte geri yollamıştı:

"ÖLÜM BİZİ SONSUZA DEK BİRBİRİMİZE BAĞLAYACAK!"

Yavuz elini dostça omzuma koydu. Fotoğrafın arkasındaki yazıya uzun uzun baktı. Yüzüme düşen saç tutamını düzeltti.

"Her gün onlarca kişinin yazısını görüyorum. Yazıların bir

karakteri vardır. Bu yazı ise karaktersiz... Neden biliyor musun? Çünkü taklit edilmiş gibi yapay. Biri yazısını değiştirmeye çalışmış sanki.”

O böyle söylediğinde yazıya daha dikkatli baktım. Gerçekten de içindeki hiçbir harf birbirine benzemiyordu. Aynı cümlede kullanılan a harflerinin her biri birbirinden ayrı tipte yazılmıştı. Aynı şey, i harfleri için de geçerliydi. Bu zorlama yazı bende tek bir düşünceye sebep oldu: Ben bunu yazanın yazısını biliyor, yani onu tanıyor olmalıyım. Yavuz da bana hak verdi. Onun da bir fikri vardı.

“Bu konuda makale hazırlayacağını kimler biliyordu?”

“Dersine girdiğim tüm öğrenciler. Onlara makaleden bahsettim. Aynı konudan araştırma çalışmaları verdim. Son üç aydır herkes bu konuya hazırlandı. Hiçbirini okumayacağım. Biliyorum ki hepsi de internetten aynı sitelere girip aynı şeyleri yazdılar.”

“Belki bazıları hala kitaplarla çalışmayı seviyordur. Gel içeri girelim, sana bir kahve ikram edeyim, seversin. Sen kahveni içerken şu son zamanlarda bu kitapları kimler almış bir öğrenelim.”

Yavuz bilgisayardan kayıtlara bakıp bana kısa bir liste çıkardığında ellerim yeniden titremeye başladı. Listedeki iki isim çok tanıdık. Delireceğim ya!

HAYATA ‘MERHABA’ DE

Ben hayatının bir parçası olmaya başladıkça duyguların daha çok karışmaya başladı. Bunu görebiliyor ve hissedebiliyorum. Zihnin sürekli hayatındaki kargaşayla meşgul... Sana yakın olan herkesi sorguluyor ve kalbini kırıyorsun ama buna rağmen hiç kimse sana arkasını dönüp de terk etmek istemiyor. Herkesin üzerinde bir etkin var lakin onlar seni benim kadar sevebilirler mi ki? Ölümü göze alacak kadar... Bunun imkânsız olduğunu, Aykut’la seni kavga ederken gördüğümde anladım. Onu bana tercih etmen gururumu incitse de senden kolay vazgeçemem. Bilhassa konu sen isen... Asla! Sadece birinin Aykut’a ciddi bir ders vermesi gerekiyor.

Beni neden bulmak istediğini biliyorum. Kızgınlığından değil, sana bu kadar tutkuyla bağlanan kişiyi tanımak için çıldırıyorsun. Sana hayranlık duyanlar da içten içe benim kim olduğumu bilmek istiyor. Ortak çok tanıdığımız var. Laf arasında konuyu sana getirip, ağızlarından epey bilgi toplayabiliyorum. İnsanlar gevezeliği sever. Benim gibi ketum olabilmek zor iştir. Ben zayıf karakterli biri değilim. Beni tanımadan önce kararlılığımı ve sana olan bağlılığımı görmem için yapıyorum tüm bunları. Tutkumu anlamam için... Ardından ömür boyu mutluluk bizi bekliyor olacak. Biraz sabretmelisin. Ben sana yakınlaşabilmek için yıllardır bekliyorum. Seni ilk gördüğüm andan beri tüm planlarımı ilmek ilmek dokudum. Güvenini kazandığımda elimi bırakmayacağını biliyorum. Öncesinde küçük bir hediyem var; sana ait fotoğraflardan biri... Fotoğrafın arkasında geleceğimiz yazılı. İyi okumanı istiyorum ama beni anlamamı beklemiyorum. Bu fani dünyada ölümsüz aşk yoktur, aşkı ölümsüzleştirmek vardır. Sonsuza kadar ikimizin birlikte anılmasını sağlayacağım. Bunu düşündükçe de içimde alevler yükseliyor. Bir volkan misali, çıkan lav tüm benliğimi yakıyor. Bu sıcaklık bana acı değil mutluluk veriyor. Bu mutluluğu paylaşabileceğim kişi de sadece sensin.

“ÖLÜM BİZİ SONSUZA DEK BİRBİRİMİZE BAĞLAYACAK!”

Ölüm bizi birleştirecek. Sonsuza kadar... Ebedi dünyada sadece ikimiz. Hayalini kurduğum günlere az kaldı. Sensiz geçen zamanın telafisi...

Aykut’la yaşadığın yanlışı birliktelik planlarımı hızlandırmama neden oldu. Seni üzmesine izin veremem. İtiraf etmeliyim Aykut’u kıskanıyorum. O teninin sıcaklığını yaşadı, ama ben sadece seni bedenlen değil ruhen de istiyorum. Aykut yarın bir gün arkasını dönüp seni kaderine terk edecek biri. Ya ben, ben hep yanında olacağıma söz veriyorum. Sonsuzluğun anahtarı elimde...

İpucu fotoğrafın arkasında yazdığım nottaydı aslında. Harflerin karakterlerine dikkatli baktığında ne kadar boş, hayatındaki insanlar kadar kalitesiz olduklarını görebilirdin.

Seni sevdiğini sanan o zavallıların yazılarını taklit ederek hazırladım o mesajı. Beni anladığında bu mesajın içeriğinin ne kadar dolu olduğunu göreceksin. Belki gözlerin dolacak, kaybetmemek için bana sımsıkı sarılacaksın. Ama bu sana yazdığım tek satır; ölümle doğacak aşkımızın dört kelimeden oluşan şiiri.

Bir yandan dikkatini çekmeye çalışırken bir yandan da dikkatini benden uzağa çekmeye çabalamak beni yoruyor. Aramızdaki parazitleri kaldırmalıyım. Seni hak etmeyen ve hiç hak etmeyecek biri olan Aykut senin için ne yaptı da bedenine, ruhuna sahip olmayı başardı? Gösterişli bir vücudu var ama buz gibi soğuk, sevgiden yoksun atan kalbi seni mutlu etmeye yetmez. Aşk söz konusu olduğunda o piç kurusu, benimle yarışamaz. Onun için bir süredir bir sürpriz hazırlıyorum. Doğu ve Kuzey Amerika'da yetişen, Katil Gözlü olarak bilinen bir bitki ile sonunu hazırlayacağım. Meyvelerinde taşıdığı zehir lezzetli ama bir o kadar da öldürücüdür. Katil Gözlü... Ne kadar ironik. Böyle denmesinin sebebi meyvesinde göz şeklinde bulunan siyah noktalarıymış. İnternet aracılığı ile zorlanmadan elde ettiğim bu olağanüstü bitki sayesinde Aykut'un ölümü hızlı ama oldukça da acılı olacak. İkram edeceğim kahvenin yarısına geldiğinde kalp kasları etkilenmeye başlayacak ve son nefesini verecek. O aramızdan çekildiğinde, evet, o geberip gittiğinde sen benim olacaksın.

DELİRİYOR OLMALIYIM

Kapının kilidini bir kere daha değiştirdim. Bugün sabah yönetici, polise haber verdiklerini bildirdi. Dün biri güvenlik kameralarını bozmuş. Görevli de benim kattan aşağıya doğru kaçan birini kovalamış. Yine evime girilip girilmediğini sordular. Anlayamıyorum. Evimde artık her şey gözüme farklı görünmeye başladı. Sanki biri yatağымda yatıyor. Dolabımdaki elbiselerin yeri değişiyor ya da tezgâhın üzerinde duran kahve makinem kullanılıyor. Bilmiyorum. Ya biri gerçekten benimle kedinin fareyle oynadığı gibi oynuyor ya da ben kafayı yiyorum. Tek başına evimde kalmak istemez oldum. Hakan'a

eskisi gibi güvenebilsem evime kamera yerleştirmesini isteyebilirdim. Gerçi internette küçük kayıt cihazları buldum. Siparişi verdim, yakında elimde olur.

Kitapları alan iki isimden biri anlaşılabilir şekilde Ekrem'di. Aynı çalışmayla onu da oyalamaya çalışmıştım. Hala etrafımda geziniyor. Kafamı nereye çevirsem karşımda... Duyduğuma göre Murat Bey'in yanına atıyormuş kapağı, belki o da benzer işler için koşturuyordur çocuğu, ama yine de konuşmakta fayda var. Diğer isim kafamı daha fazla kurcalıyor. Hakan'ın bitki türleri ile ilgili bir kitapla ne işi olur ki? Hakkımızda çıkan lafların kaynağı ne? Odama bilgisayara bakma bahanesiyle rahatlıkla girip çıkmaları... Hatta kamera yerleştirme teklifi... Erkeklerle de ilgileniyor olsa diyeceğim ki, bir başkası Hakan'ı maşa gibi kullanıyor olabilir, yoksa onda böyle dolaplar çevirecek akıl ne gezer? Bilmiyorum, kafam çok karışık. Bu işin arkasında çok zeki bir oyuncu var. Beni çıkmazlara nasıl sürükleyeceğini bilen biri... Bu işte kesinlikle bir bit yeniği var.

AVINI BEKLEMEK

Kapının kilidini istediğin kadar değiştir, defalarca girdiğim evine yine gireceğimden emin olabilirsiniz. Benim için açması çocuk oyuncağı. Ufak yaşlarda öğrendiğim tekniklerle en zor kapının dayanma süresi on saniyeden fazla olamaz, kaldı ki bu kapılar hiç de dayanıklı değil. Bu odayı kilitli bırakman da benim için fark etmiyor, aksine işimi kolaylaştırıyor. Birinin baskınına uğramaktan korkmadan rahat vakit geçirebiliyorum odanda.

Seninle aramıza giren engeller beni huzursuz ediyor. Tüm duvarları, tüm kişileri ortadan kaldırıp seninle bir başıma yaşamak istiyorum. Duvarların içinden geçen bir hayalet gibi hissediyorum kendimi. Senin varlığını taşıyan her noktaya gizlice erişebilmenin keyfi var üzerimde. Bu şansa ancak benim gibi özel becerileri olan biri sahip olabilir. Varlığımdan habersiz olduğun zamanlarda bile aslında hep yanıdaydım. Sana ait eşyalara temas edip odaya sinen kokusunu içime çekmek,

tenine dokunmak gibi bir şey, tüylerimi diken diken eden bir his. Hele odanda rahat hareket edebilmek için o asistan bozuntularını atlatma çabalarımın verdiği tatmin duygusu.. Biliyorum bir gün senin için hepsinden daha değerli olacağım. Ders saatlerinde telefonu yanına almamak gibi bir âdetin var. Özeline girmem zor olmadı bu yüzden. Telefonlar insanların özeline dair çok ayrıntı içeriyor. Hiç kimseye göstermediğin resimlerine defalarca baktım, çektiğin yeni resimleri gören ve bilen sadece benim.

Ders saatinde sen farklı bir kimliğe bürünüp, sahneye çıkacak bir sanatçı gibi hazırlanırken ben, kâh derslerde kâh senin mabedinde oluyorum. İlk günden beri seni göz hapsinde tutarken her ayrıntıyı takip ediyorum. Bu detaylar bizi birbirimize bağlayacak olan önemli nüansları değerlendirme vakti. Planımın ilk hamlesi tamam... Şimdi, odandan uzakta bir köşede oturup bir yandan seni düşlerken diğer yandan bir sonraki hamlemi tasarlıyorum. Burada sabırsızlıkla Aykut'un ağıma düşmesini bekliyorum.

Akılsız kas yığını! Ona kancayı taktığını bakışlarından anlamıştım. Her fırsatta bir yolunu bulup onunla konuşma ortamı yaratıyorsun. Konuşurken gözlerinle yiyorsun Aykut'u. Ah o bakışlar... İçime işleyen o buz mavisi gözlerle, Aykut'a bakarken bedeninin arzuyla yanıp tutuştuğunu görebiliyorum. Onu evine ilk çağırdığında, Aykut'u apartman girişine kadar takip etmiştim. Evcil bir hayvan gibi davranıyordu. Senin için geçici bir heves, eğlenceli bir oyun, sadece cinsel açlığını doyurmak için tasmaını elinde tuttuğun biri... Oysa sana çabuk sıkılıp atamayacağın bir aşk gerekli. Şehvetli, vahşi bir aşk... Koridorlar hayalet şehri gibi bomboş ve sessiz şu an. Az önce çalışma masanın çekmecesine bıraktığın cep telefonunu alıp Aykut'a mesaj attım. Mesajın senden geldiğini sanıp vakit kaybetmeden emrime itaat edecek. Kısa ve net bir mesaj yolladım. Seçtiğim sözcükler tam senin tarzın:

"KİMSEYE GÖRÜNMEDEN ODAMA GEL. ELİNİ ÇABUK TUT! KAHVEN HAZIR."

Gel kuçu kuçu... Kendi evimdeki gibi rahat tavrım beni şaşırttı.

Mesajı atmadan önce sinsice gülerek tüm hazırlığımı yapmıştım. Bitkileri kurutup toz haline getirmiş ve çantama koymuştum. Küçük bir cam kavanozun içinde... Isıtıcıda suyun kaynamasını sabırsızlıkla beklerken fincana koyduğum kahvenin içine tozdan iki çay kaşığı ilave ettim. Kavanozu havaya kaldırıp eserime gıptayla baktım. Katil Gözlü değil Ölüm Meleği adını taktım bu bitkiye. Korkulanın aksine büyüleyici bir gücü var. Büyük bir özen gösterdim. Hazırladığım kahveyi içmesi yeterli. Yavaş yavaş terlemeye başlayacak ardından yavaşlayan kalbi canını yakacak. Son nefesini sefil köpekler gibi sokak ortasında vereceğini düşünüyorum. Mesajı alan Aykut'un nereye gittiğini kimse görmeyecek, bilmeyecek, gözlerden uzakta olacak. O sana geldiğini zannederken kaçınılmaz sonuna yaklaştığını bilemeyecek. Kaynayan sudan çıkan buhar âdeta havada dans ediyordu. Bomboş odada dumanı tüten kahve Aykut'u ölüme davet edecek. Kahvesini bitirdiğinde, belki de seni beklemekten vazgeçip ders verdiğin amfiye gitmek için odayı terk edecek. Kendisiyle oyun oynanan Fino köpeği gibi hissedecek kendisini. Hesap sormasına fırsat kalmadan ilaç etkisini göstermeye başlayacak, hayatı acı içinde kıvranarak son bulacak.

Senin kahve içişini bile defalarca izlemiştir. İlk yudumunu almadan kahvenin kokusunu içine çekişini ve gülümseyişini... Dibinde bıraktığın bir yudum soğuk kahveyi senden sonra defalarca yudumladığımı hatırlıyorum. Dudaklarının temas ettiği fincanda seni tattım defalarca. Sen âşık olduğunu sandığın adamın ölüm haberini aldığın zaman en büyük destekçin olarak ben yanında olacağım.

Hazırlığımı yaptıktan sonra ilacı çantada poşetin içine koyup odadan çıktım. Odanın kapısını Aykut için davetkâr şekilde hafif aralık bırakıp hızlıca uzaklaştım. Aykut'un ölüm sebebi belli olana kadar yeterli zaman kazanmalıyım. Okul Aykut'un haberi ile çalkalanırken seninle geçireceğimiz duygusal anların hayalini kuruyorum şimdi. İçimde bir heyecan olması gerekirken inanılmaz bir dinginlik hissi var. İlk sırada Aykut, sonraki yolcular ise zamanı geldiğinde biz olacağız. Daha bu hayattan göçmeden fiziksel hazzın doruğuna çıkmalıyız. Romantik bir son... Biz sonsuzluğa adım atarken ardımızda

kalanlara da sana olan aşkımin büyüklüğünü anlatacağım.
Dediğim gibi, 'ÖLÜM BİZİ AYIRAMAYACAK' , birlikte yeni hayata
'MERHABA' diyeceğiz.

OYUNCULAR

...İnsanoğlu yaşamaktan elbet zevk almak ister
Düşüncelerden sıyrılıp biraz mest olmak ister
Şarkılarla, türkülerle içindekini döker
Kuralları değişse de bu oyun böyle
Böyle sürer gider oyuncular değişir...

Doğan Canku'nun sesi kulağımda, şarkıyı mırıldanarak çıktım
salondan. Şanı listeleri zorlasa da kendisi okurken beni
zorlamayı başaramayan bir yazar, öğrencilere konferans
verecekmiş. Dersi erken bitirmek zorunda kaldık. İyi de oldu.
Aklımdaki tek şey; benimle kimin oyun oynadığı olduğundan olsa
gerek hiçbir şeye odaklanamıyorum. Konferansa katılacak zerre
isteğim olmadı.

Yazmak beni oldum olası rahatlatmıştır. Çocukluğumdan beri
günlükler tutarım. Kâh düşündüklerimi metodik bir şekilde not
etmek kâh sayfalarla dertleşmek için olsun yazdıkça arınır
sanki ruhum. Akademik yayınlar dışında basılı bir eserim yoksa
da neden olmasın? Belki emekli olup Kaş'a yerleştiğimde bir
roman yazarım. Şu kargaşa bir son bulursa belki romanın adı;
"Peşimdeki Oyuncu" bile olabilir. Olur, olmasına da olaylar
bitecek gibi değil ki! Az önce odadan Aykut'u postaladım.
Neymiş, ona mesaj atıp odaya çağırmışmışım. Telefonundaki
mesajı görmesem, beni görmek için çocukça numaralar yapıyor,
diye düşünebilirdim. Ne umuyorduysa dinlenmek istediğimi
söylediğimde çok bozuldu. Kahvesine bile dokunmadan çekti
gitti. Ondan hoşlanmaya başlamış olsam da kaprisini de çekecek
değilim.

Sabah Yasin'i odamın kapısında görenler olmuş. Asistanlarımdan
biri söyledi. Kapıyı zorluyor gibiymiş. Hala bana yaklaşmak
için tüm kapıları zorluyor olması beni şaşırtıyor. Takıntılı
bir çocuk o. Tüm anormaller de beni mi bulur? Fotoğraf mevzu
hala gizemini korurken, şimdi bir de telefonumdan mesaj

atılması çıktı başıma. Ya dün odama girdiğimde kaybolan parfümün kokusunu ciğerime çekmiş gibi hissetmeme ne demeli? Evimde bazı şeylerin yerlerinin değişiyor olması da cabası. Paranoyaklaşmadan artık polisi mi karıştırmalıyım bu işe? Parmak izi falan alırlar belki. Telefona da dokunmuş olmalı. Kitaplara da...

Aç karnına şu son kahveyi içmesem iyi olurdu aslında. Mideme kramplar girmeye başladı. Çarpıntı da yaptı. Biraz da stresten sanırım çünkü ellerim de uyuşuyor gibi. Sonra devam ederim.

SON NEFES

Sensiz bir nefes ne kadar zevk katar hayatıma
Zihnini dolduran, kalbini karartanları umursama
Derinlerde bir yerlerde sana yazdığım mısralarda
Bu şiirin değişmez iki kahramanıyız biz
Seninle sonsuzluğa adım atmadan önce bu son dem, son satır
Lanet dünyanın yalnız bir oyuncusu olmana izin veremem asla
Bekle beni, geliyorum elini tutup aşkımızı ebediyete taşımaya...

Mırıldandığın şarkının sözlerine cevap olarak kalbimin acısını yansıtan dizeler bunlar; içimden dökülenler senin için bir şiir. Planladığım, istediğim son bu değildi. Farklı olacaktı, olmalıydı. Dünyaya gözlerini yummadan önce birbirimizi seyredecektik. Senin için yaptıklarımı öğrenmeni, inzivaya çekilip kurduğun hayallere beni de dâhil etmeni istiyordum. Yaptıklarınla, yaşadıklarınla ismin artık sonsuza dek anılacak. O işe yaramaz insan güruhu seni unutamayacak. Ama yalnız seni değil, beni de... Seni nasıl sevdiğimi, ilk gördüğüm andan beri sadece seni arzuladığımı, sende kendimi bulduğumu, bende kendini bulmanı istediğimi bilecekler. Belki kınayacaklar da beni. Seni böyle sevebilmeyi bana çok görecekler. Umurumda değil. Onlar değil, ben hak ediyordum seni! İlk gördüğüm andan beri, sana ulaşabileceğim tüm kapıları zorladım ben. Sana daha yakın olabilmek için, dikkatini çekebilmek için her şeyi yaptım. Olduğum kişiyi, sen hazır olana kadar saklamak için, beni istemen için her şeyi yaptım! Aşk başka bedenlerde buluyormuşum gibi davrandım

defalarca. Benim için iğrenilesi deneyimlerdi. Sana ulaşana kadar çekilmesi gereken bir azap... Benim olduğunda ise bir süre seni doya doya yaşayacaktım, sonrasında... Neyse, artık çok geç. Bu hayatta ikimize ait bir yer kalmadı. Bedenlerimiz olmasa da ruhlarımız diğer tarafta kavuşacak.

Yaşadığım kötü aşk tecrübelerinden sonra senden başka kimseye tevazu gösteremedim. Çalan telefonumun ekranında ismini gördüğümde gülümsemiştim. Bana söyleyeceğin habere şaşkınlıkla karşılık vermek için kendimi hazırlayarak açtım telefonu ama sen beni gerçekten şaşırttın. Konuşamıyor, hırıltılar çıkarıyordun sadece. Kelime ağzında yuvarlanıyor gibiydi. Kesik kesik, "Yardım et!" dediğini duyduğumda hissetmiştim sorun olduğunu fakat Aykut'u koridorda sapasağlam görünce tüm planlarımın ters gittiğinden emin oldum. Koşar adımlarla odana ulaştım. Sen masanın kenarında yığılıp kalmıştın. Kapıyı kilitledim. Kimsenin bu son ayini bölmesini istemiyorum. Aykut'u aramızdan çıkarmak için hazırladığım kahve seni benden ayırıyordu. Dönüşü olmayan bir son... Böylesini istememiştim. Benimle teselli bulmanı, bana her zamankinden yakın olmanı istemiştim ama sen kollarımda ölüyordun. Son bir kuvvetle bileğimden tuttun, katil gözlü kalp kaslarını etkilerken sen de katilinin gözlerine baktın yalvarırcasına. O mavi denizlerinde boğdun beni. Gözyaşlarım hâlâ durmadı...

Herkesin hayranlıkla baktığı bu kadın sadece benim olmalıydı. Birlikte kutsal bir seremoni gibi yaşayacaktık her şeyi. Sen aceleci davranıp benden önce gittin aşkımızı yaşayacağımız diyara. Şimdi ben yalnız seyahat etmek zorundayım. Oysa vakti geldiğinde karşılıklı oturup gözlerimizin içine bakarken bileklerimizden akan kırmızı hayat sıvısı bizi özgürlüğümüze taşıyacaktı. Seni öldürmeyecek ölümsüzleştirecektim.

O güzel yüzünü, keskin hatlarını inceledim. Saçlarını kokladım. Dudaklarımı tenine değdirdim, hâlâ sıcaksın. Yerde biçimsizce yatan vücudunu sürükleyerek koltuğa taşıdım. Birazdan yanına oturacağım. Ayrı kalan bedenlerimiz diğer tarafta yekvücut olacak. Biliyorum ve hissediyorum. Senin notlar aldığını fark ettiğimden beri yazıyordum ben de. Son yazdıklarını okudum. Daha öncekileri de gizli gizli okuyordum

zaten sevgilim. “Peşimdeki Oyuncu” değil sevgilim, “Sonsuz Aşk” olmalı kitabımızın adı çünkü bu bir oyun değildi. Geride bıraktıklarımıza ithaf olarak ben de tuttuğum günlüğümü armağan ediyorum. Okuduklarında sana olan tutkulu aşkımın ne denli büyük olduğunu, seni senden daha iyi tanıdığımı herkes öğrenecek. Ve ikimizin aşkını kıskanacak. Belki aşkımızın kitabını yazarlar.

Dünyam kararmaya başlamadan önce elini tutacağım. Senin güzel yüzüne bakarak ölümü bekleyeceğim. Sana sonsuz aşkımı sunmaya geliyorum sevgilim.

“ÖLÜM BİZİ SONSUZA DEK BİRBİRİMİZE BAĞLAYACAK!”

Komiser Yardımcısı olay yeri incelemenden gelen fotoğrafları, koridorda yolunu kesen memurdan aldı. Yürüdüğü yere fotoğraflara göz atarak olaya hâkim olmaya çalıştı. Cinayet haberini aldığı anda yayları sırtına batan eski bir kanepede uzanmış, televizyondaki saçma sapan programı izliyordu. Komiserini yalnız bırakmamak için fırladı hemen. Bu kadar tembellik dinlenmesi için yeterli olmuştu.

Fotoğraflara göre olay yeri fazla kanlıydı. Keskin cisimle öldürülen maktulün atar damarına gelen kesi etrafı kana boyamıştı. Cinayet aleti bir zarf açacağıydı ve maktulün yanında yerde duruyordu. Diğer kurbanla ilgili fotoğraflarda herhangi bir kesi görünmüyordu ama fışkıran kan onu da kırmızıya boyamıştı. Maktuller el eleydi ve bu; dikkat çekici olan tek ayrıntıydı.

Kapının çalınmasıyla, daldığı derin uykudan sıçrayarak uyandı Komiser. Nerede olduğunu ayırdına varması bir anlığına mümkün olmadı. Onun şaşkın bakışlarından uyuyakaldığını anlayan yardımcısı mahcup olmuştu.

“Kusura bakmayın Komiserim, uyandırdım galiba.”

“Sorun değil, gel. Hatta iyi ettin uyandırmakla, boynum ağrımış.”

“Bir cinayet olayı olduğunu haber verince arkadaşlar, izin benim neyime dedim ve geldim.”

Komiser güldü, eliyle havayı süpürdü. Komiser Yardımcısı zarftaki fotoğrafları yeniden ortaya çıkararak bir koltukta el ele duran iki kadının resmini panoya asarken, Komiser derin bir soluk aldı. Sandalyeye bıraktığı ceketini giyerek, dikkatini panoda resimleri bulunan biri çok genç diğeri orta yaşlarda olan iki kadına veren yardımcısının omzuna elini koydu. Uyuyakalmadan hemen önce günlüklerini okuduğu iki kadına son bir kez baktı. Profesörün yüzünde şaşkın bir ifade vardı. “Bakalım bu asistan kız beni şaşırtabilecek mi?” diye yazdığı satırları anımsadı Komiser.

“Ortada çözülecek bir dava yok evlat. Evine git, ben de çıkacağım zaten. Asistanlarından biri profesörü zehirlemiş, sonra da intihar etmiş. E, okumuş adamın hali başka oluyor, bizi de düşünmüşler. Yorulmayalım diye her şeyi yazmışlar,” dedi.

Funda MENEKŞE. Detektiv proza